

Thanh xuân để dành

Chương 42 : Chương 42

Yêu nửa hồn

Yêu một người không cần quá nhiều, không cần ríu rít bịn rịn khi ở bên nhau. Mà chỉ cần, lúc giông bão sẽ thấy an yên. Lúc an yên, tìm đến nhau, sẽ thấy an yên hơn."

Thời tiết bắt đầu tràn về một đợt rét lịch sử, Hà Nội những ngày này ngập trong lạnh giá, buốt thấu tận xương. Trời cứ rả rích mưa, âm ỉ suốt cả ngày. Cái lạnh 6 độ C quyện vào cơn mưa dày đặc dai dẳng, y nét mặt rất đỗi lạnh lùng của anh ấy, như chỉ muốn đóng băng trái tim tôi lại. Từng đợt gió cùng với mưa hất mạnh, phủ qua mặt, cái lạnh thấm vào từng lớp da, thớ thịt. Bàn tay bị đông cứng ở tay ga, chỉ muốn về nhà ngay nhưng lại chẳng thể vượt qua cái rét mà vút ga thật nhanh được. Thế là cứ từ từ mà đi, mà hưởng cho trọn vẹn đợt lạnh khủng khiếp này.

Giữ áo mưa rồi cất xe trong hầm chung cư, tôi lếch thếch bước vào thang máy cùng với cơ thể mệt mỏi rã rời sau một ngày dài đi học và làm thêm. Từ trên xuống dưới, khắp người tôi đã ướt nhèm vì mưa. Nước mưa ngấm vào quần áo rồi ngấm dần vào da thịt. Tôi đứng tựa người trong thang máy và chỉ muốn lả đi vì lạnh. Thế rồi bỗng có một bàn tay của ai đó từ phía sau, nhấn số 15. Tôi quay lại, ngược lên nhìn anh cùng ánh mắt đầy mệt mỏi, chưa kịp chào hỏi gì thì anh lên tiếng:

- Em không định lên phòng sao?

Đó là Đức Huy, ở đối diện căn hộ của tôi. Một chàng trai 25 tuổi, độc thân, và có một lối sống khá nhạt nhẽo. Toàn bộ khoảng thời gian sống của mình anh ấy dành hết cho công việc. Anh thường trở về nhà lúc 8 giờ tối sau khi xong việc ở công ty, gọi ship một suất cơm từ hàng ăn, và tiếp tục công việc của mình tại nhà. Đó là mẫu đàn ông chỉ nghĩ tới thôi cũng làm tôi lắc đầu ngán ngẩm. Ấy vậy mà, suốt một tháng nay hình ảnh anh ta cứ lặp đi lặp lại trong suy nghĩ của tôi.

Để rồi nhiều khi giật mình tự đặt ra hàng tá những câu hỏi vì sao, vì

sao? Rốt cuộc là chẳng vì sao hết. Thích một người, không phải vì người đó hoàn hảo như thế nào, không phải đa tài và giỏi giang như thế nào. Mà là những cảm xúc chợt tới, thật đặc biệt.

Lẽ ra phải sướng rơn lên và kiếm chuyện để nói khi gặp người mình thích. Nhưng tôi lúc này chẳng muốn làm gì với gương mặt nhợt nhạt không một chút sức sống cùng cơ thể đang run lên bần bật. Và hơn cả, tôi biết rõ rằng dù mình có làm gì đi nữa thì anh ấy cũng sẽ chẳng bật nổi ra câu hỏi: "Em đang lạnh lắm sao?" như tôi đang mong chờ đâu. Người khô khan và lạnh lùng như anh sao có thể thấy người khác đang rét cóng thế kia chứ. Nghĩ vậy, tôi quay về tư thế cũ, nhẹ hắt ra một tiếng thở dài. Và quả thật, Đức Huy chỉ chào một tiếng rồi nhanh chóng trở về nhà, đóng cửa cái rụp. Tôi cũng trở về phòng, không cảm thấy thất vọng cho lắm bởi đã quá quen với những hành động quá đổi vô tâm, vô tình của anh. Lại tự nhủ với bản thân: "Phải rồi, ngay từ ban đầu đã thấy không hợp. Chỉ là nghĩ ngợi thôi, mình đâu có thích anh ta."

Con gái, vốn lo sợ đủ điều. Nên những lúc tủi cực, chỉ cần nghĩ là mình có yêu người ta đâu, không có người ta mình vẫn sống tốt. Thế là vượt qua cảm xúc, vượt qua trần trở, mà sống ổn, ngày qua ngày!

Ấy thế nhưng, mỗi lần khẳng định chắc nịch rằng mình không hề thích anh, thì anh lại xuất hiện. Lê những bước uể oải vì phải dậy sớm, tôi nhận ra dáng người đàn ông quen thuộc ấy. Quần jeans sẫm màu kết hợp với áo khoác dạ dài tôn dáng, một tay cầm cặp, tay còn lại cầm iPad. Anh nhìn chằm chằm vào màn hình không rời. Tôi khựng lại bước chân đang dờ dể có thể ngắm nhìn anh. Tôi thích gương mặt lạnh như tiền chẳng quan tâm tới mọi thứ xung quanh, tôi thích cái cách anh đứng đó, cách anh đang đọc. Và cả việc anh tuyệt nhiên không màng tới sự hiện diện của tôi chỉ cách đó vài bước chân. Đức Huy bước vào thang máy, tôi vội vàng chạy vào.

- Chào anh. - Tôi nhỏ nhẹ chào người hàng xóm của mình.

Anh ấy gật đầu. Chỉ gật đầu. Thậm chí còn không ném cho tôi nổi một nụ cười.

Thở dài trong lòng. Tôi quay người lại. Thang máy lúc này chỉ có hai chúng tôi. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà anh đứng ngay sau tôi, cách

một khoảng rất gần. Đủ để nghe thấy từng nhịp thở của anh, đủ để cảm nhận thấy mùi hương thoang thoảng quyến rũ từ người đàn ông này. Tôi ho một đợt dài, họng tôi không được tốt cho lắm nên mỗi lần ngấm mưa là y như rằng nó lại giở quẻ. Bất ngờ, vỉ thuốc ngậm ho được đưa ra từ phía đằng sau, không một lời nói nào. Là ai đã đưa cho tôi? Thang máy chỉ có hai người, là tôi và anh. Mà người như Đức Huy hẳn sẽ không bao giờ quan tâm tới người khác. Mà không phải Đức Huy, thì là ma sao? Tôi giật mình quay phắt lại phía sau. Khoảng cách rất gần và cánh tay anh cùng vỉ thuốc vẫn đang giữ nguyên vị trí khiến tôi đứng gọn trong lớp áo dạ dài. Bất ngờ đứng chết trân, anh cũng vậy, chúng tôi dường như bị đóng băng. Cũng may đúng lúc đó, thang máy chợt mở giải thoát chúng tôi khỏi tình thế khó xử này.

- Đừng để bị dính mưa nữa. - Vừa nói anh vừa nhét vỉ thuốc vào tay tôi. Rồi bỏ đi.

- Cảm ơn anh.

Tôi trả lời, cố tỏ ra hết sức bình thường mặc cho những mớ cảm xúc từ bất ngờ cho tới vui mừng đáng xáo lẩn trong tôi. Chúng tôi là hàng xóm khá lâu, nhưng những lần nói chuyện với nhau có chăng cũng chỉ là những lần ít ỏi ở thang máy. Tôi cũng không biết từ bao giờ mình lại trót đem lòng thâm thương người đàn ông này, cũng không rõ lý do xuất phát của thứ cảm xúc đầy ngu ngốc này. Chỉ biết rằng, mỗi sáng mai đều cố lao ra thang máy vào 6 giờ 30. để có thể bắt đầu ngày mới bằng việc nhìn thấy gương mặt ấy. Và sau nhiều tháng chỉ được đối xử bằng cái gật đầu hoặc vài câu xã giao nhàm chán, không thể tưởng tượng ra anh lại có lúc quan tâm tới tôi. Niềm vui kể từ giây phút ấy lan tỏa trong lòng, làm tôi suy nghĩ rất nhiều, những suy nghĩ đầy ảo tưởng đại dộ. Rằng hay người ta cũng để ý tới mình, hay người ta đã bắt đầu thích mình.

Đó cũng là điều dễ cảm thông và dễ hiểu cho một đứa con gái khi yêu đơn phương. Chỉ một câu, một chữ từ phía đối phương cũng làm cho người ta tưởng tượng ra cả một thế giới tình yêu đầy màu hồng.

Công việc ngày hôm nay nhẹ nhàng hơn. Tôi trở về nhà sớm hơn, mặc hai lớp áo mưa kín. Câu dặn dò "đừng để bị ướt" ban sáng cứ văng vẳng trong đầu, như một mệnh lệnh khiến tôi răm rắp làm theo.

Tôi hướng ánh mắt tò mò nhìn về phía nhà Đức Huy trước khi nhấn mật khẩu nhà mình. Người đưa cơm tối quen thuộc đứng ở cửa, nhấn chuông nhiều lần nhưng vẫn không thấy anh ra. Thấy thế, tôi tiến lại gần anh ta.

- Gọi cũng không nghe. Tôi còn bao nhiêu đơn phải ship nữa. - Anh ta than phiền khi nhìn thấy tôi.

- Anh đưa tôi cầm giúp, lát tôi sẽ gửi cho Đức Huy.

- Có được không vậy? - Anh ta nhìn tôi chần chừ, nhưng rồi cũng đưa cho tôi vì còn nhiều suất cơm chưa được giao.

Quá hoàn hảo, thế là tôi có thể gặp được anh vào tối nay, và hơn thế là tôi đã có số điện thoại của anh. Một đứa nhát như tôi sẽ chẳng dám làm gì, nhưng dù sao có được cái gì đó của anh cũng không tệ.

Tôi cứ chờ mãi, từ 8 giờ tối. Nhiều tiếng trôi qua, thỉnh thoảng lại mở cửa xem anh đã về chưa, thỉnh thoảng lại gọi vào số điện thoại vẫn đang "thuê bao" ấy. Một, hai, rồi ba tiếng, hộp cơm trở nên lạnh ngắt. Cuối cùng anh ấy cũng trở về vào lúc 12 giờ.

- Tôi sang để xin hộp cơm. Cảm ơn cô nhé!

Tôi cầm hộp cơm ngượng ngất. Ngán ngẩm nhìn những thức ăn chán ngắt của cửa hàng bình dân. Nếu là ngày một ngày hai còn có thể ăn được, nhưng làm sao có thể ngày qua ngày ăn uống như vậy chứ.

- Anh luôn ăn tối như thế này sao? - Tôi ngập ngừng hỏi, tay cầm suất cơm chần chừ không muốn đưa.

- Có chút khó nuốt nhỉ? - Tay anh đưa ra để lấy hộp cơm, nhưng tôi giữ lấy.

- Tôi, có thể mời anh một bữa được không? Để cảm ơn cho vĩ thuốc sáng nay. - Tôi liều lĩnh ngỏ lời.

- Bây giờ? - Đức Huy nhìn đồng hồ, đã 12 giờ đêm.

- Tôi chỉ cần ba mươi phút để hoàn thành tất cả, nếu anh không chê.

Anh bước vào nhà, cởi chiếc áo khoác dạ, bên trong mặc một chiếc áo len kẻ ô van bó sát lộ rõ cơ thể săn chắc hoàn hảo. Chết tiệt! Tôi đang nghĩ cái gì thế. Tôi nhanh chóng tìm thức ăn và cố gắng chế biến mọi thứ một cách nhanh nhất. Vì được đào tạo một khóa nấu ăn ngắn hạn và khoảng thời gian phụ việc cho nhà bếp của một nhà hàng ăn nên tôi khá có kinh nghiệm trong việc nấu nướng. Đúng ba mươi phút, một bàn ăn nóng hổi hấp dẫn bày ra, để phục vụ anh.

Đức Huy đi vào bếp, ngồi xuống bàn ăn. Ngạc nhiên nhìn những thức ăn bày biện trên bàn:

- Tuyệt thật. Cô là đầu bếp sao?

- Không, tôi là sinh viên năm cuối. Đây chỉ là sở thích thôi.

Anh im lặng, lần lượt thử tất cả những món ăn.

- Cảm ơn cô vì bữa ăn. Tôi đã cảm thấy rất tuyệt đấy. Cũng không rõ lần cuối cùng được ăn uống tử tế là bao giờ nữa.

- Nếu anh thích...

- Nhất định lần tới, tôi sẽ lại chuẩn bị một ví thuốc ngậm ho, để đổi được bữa ăn. - Một nụ cười thoáng trên gương mặt lúc anh nói. Nụ cười đầu tiên tôi thấy trong suốt quãng thời gian dài quen anh.

- Đức Huy... - Tôi ngừng lại điều định nói.

- Không có gì. Chỉ là lần đầu tiên tôi thấy anh cười.

- Vì tôi đã rất cảm kích đấy. - Lại một nụ cười nữa, rõ ràng hơn.

- Có vẻ như anh dành rất nhiều thời gian cho công việc. hẳn kiếm được rất nhiều tiền từ khoảng thời gian bận rộn ấy. Nếu có ý muốn, tôi sẽ thay thế bà chủ cửa hàng cơm bình dân anh hay ăn và tiền ship thì được free. Chỉ là tôi cũng nấu ăn cho mình, và hơn nữa như thế cũng kiếm

một khoản tiền.

- Cũng được sao?

- Đừng hiểu nhầm, tôi chỉ muốn kinh doanh thôi.

- Vậy cứ thế đi.

Rõ ràng là không phải kinh doanh gì. Nhưng tuyệt nhiên không phải vì mưu đồ tán tỉnh gì mà đề nghị với anh như thế. Có lẽ giây phút nhìn thấy anh ấy thoải mái ngồi ở bàn ăn, vì nhận ra rằng người đàn ông lạnh lùng này hóa ra lại nở một nụ cười chỉ bởi một bàn ăn đủ đầy, điều đó đã khiến tôi đưa ra lời đề nghị. Kể từ ngày hôm sau, tôi tranh thủ trở về nhà sớm hơn, nấu cơm đầy đủ hơn và mang sang nhà anh vào 8 giờ tối.

- Cơm như mọi khi đây. - Tôi vui vẻ nói, mối quan hệ của chúng tôi cũng từ khi ấy mà cải thiện rất nhiều.

- Hôm nay chúng ta ăn cơm cùng nhau được không?

- Nhưng... tôi đã ăn khi nãy rồi.

- Vậy có thể, ngồi cùng bàn ăn với tôi không?

Tôi gật đầu. Đây là lần đầu tôi bước chân qua cánh cửa nhà anh. Căn hộ của anh thiết kế với không gian sang trọng được bao phủ bởi gỗ tối màu và phong màn màu trung tính, điểm nhấn là những bức hình chạm khắc thủ công tinh xảo treo trên tường. Tất cả được đầu tư trang trí lại rất mới bằng những nội tiết đắt tiền làm căn phòng trở nên hoàn hảo. Duy chỉ có một điểm làm cho căn nhà trở nên không hoàn hảo là không khí hết sức lạnh lẽo. Phòng bếp sạch tinh không một vết bụi, nhưng lại chẳng có gì ngoài một vài cái bát. Không có một dấu vết nào là có người khác đã bước vào đây, đối lập hoàn toàn với căn hộ hết sức ồn ào lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp lũ bạn của tôi.

- Em là người thứ hai bước vào căn nhà này, sau mẹ. - Anh vừa nói vừa lấy bát và đũa.

Đức Huy gấp miếng cá sốt cà chua nóng hổi ăn cùng cơm trắng một

cách ngon lành.

- Đúng là cảm giác ấy. Khi em ngồi đây.

- Cảm giác gì cơ? - Tôi không hiểu.

- Hạnh phúc. - Anh chậm rãi, nhìn tôi, nhả từng chữ. Rồi lại tiếp tục giải thích. - Ngày hôm ấy tôi đã rất hạnh phúc, nhưng hôm sau cơm rất ngon, thực sự rất vui. Nhưng mỗi ngày lại cảm thấy thiếu thốn hơn. Lại cảm thấy khao khát có được cảm giác của ngày đầu tiên ấy. Tôi, có cơ hội được trải nghiệm cảm giác ấy, mỗi ngày không? Tôi có thể tán tỉnh em được chứ?

- Vì bữa ăn sao? Chúng ta hẹn hò nhau vì bữa cơm của anh sao? Thật nực cười đấy.

Dù luôn hi vọng có điều gì đó tiến triển trong mối quan hệ này, nhưng thà chẳng gì còn dễ thở hơn. Tôi tức giận đứng dậy bỏ về nhà. Đức Huy chạy theo giữ tôi lại, đặt nhẹ hai tay lên vai tôi, đôi mắt vốn lạnh lùng giờ nhìn tôi một cách đầy ấm áp:

- Anh có thể ăn cơm gọi sẵn hoặc mì tôm. Anh có thể ăn bất kì thứ gì dù là tệ nhất, thậm chí là bỏ bữa. Dù em có không nấu ăn nữa, cũng chẳng vấn đề gì với anh. Nhưng anh lại không thể bước vào thang máy để đi làm khi cô gái này chưa xuất hiện để cùng đi. Càng không thể tập trung làm việc, khi 8 giờ tối chưa được nhìn thấy nụ cười của cô gái này. Cảm giác hạnh phúc không phải là bất kì thứ gì cả, mà là em, là sự xuất hiện của em mỗi ngày, bên anh.

Có thể em không thích, có thể với em anh chỉ là một người gọi đồ ăn hoặc là một người hàng xóm. Nhưng, dù cho như thế, anh cũng phải nói những lời tỏ tình này. Bởi chỉ có thể nói ra, mới là cách duy nhất giữ em ở bên cạnh mình.

Nhẹ nắm hai tay vào áo anh, tôi ngẩng lên, đặt một nụ hôn lên môi anh!

Chúng tôi đã trải qua những ngày yêu nhau đầy hạnh phúc. Đức Huy của tôi vẫn là người đầy khô khan như thế. Nhưng chưa một phút giây nào tôi cảm thấy mình thiếu thốn. Tôi nhận ra rằng, tình yêu vốn đơn

giảm là vậy. Thế nên, yêu một người không cần quá nhiều, không cần ríu rít bịn rịn khi ở bên nhau. Mà chỉ cần, lúc giông bão sẽ thấy an yên. Lúc an yên, tìm đến nhau, sẽ thấy an yên hơn.

Hết.

LINK Truyện:

Thanh xuân để dành <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-xuan-de-danh-2910750.html>

LINK Chương này:

Chương 42

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-xuan-de-danh-2910750/chuong-42.html>